

Č. 4273.

Domovské právo: Vypovězení z obce pobytu vyslovené až po uplynutí vydržecí lhůty nemá vlivu na nabytý nárok na přijetí do domovského svazku.

(Nález ze dne 29. prosince 1924 č. 9675).

V ě c: Městská obec B. proti zemské správě politické v Opavě stran domovského práva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním de pres. 7. prosince 1922 žádala obec M. osp-ou v Berouně na Moravě za opatření vzhledem k tomu, že obec nerozhodla dosud o žádosti její ze 17. října 1921 za přijetí do domovského svazku Richarda W., který byl v M. dosud příslušný a od 10 let se nepřetržitě zdržuje v B.

K dotazu osp-é v Bruntále, jíž byla žádost postoupena, sdělila měst. rada v B. dopisem z 19. prosince 1922, že dosud nerozhodla z důvodu, že W. byl usnesením obecního zastupitelstva v B. z 29. září 1921 podle § 10 obec. řádu z tamního obvodu vypovězen, dopisem pak z 11. ledna 1923 potvrdila, že W. se v B. »nepřetržitě od roku 1896 do dnešního dne zdržuje a že ještě nepřípadl na obtíž veřejné dobročinnosti.«

Na to osp v Bruntále rozhodnutím z 24. října 1923 vyslovila, že vztahuje rozhodnutí o žádosti obce M. podle § 6 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. na sebe a že rozhoduje, že manželé Richard a Berta W. nabyli na základě § 2 téhož zák. domovského práva v B., poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že se W. v B. nepřetržitě a dobrovolně od roku 1896 do dnešního dne zdržuje a že ještě nepřípadl na obtíž veřejné dobročinnosti, takže jsou zákonné podmínky splněny.

Odvolání obce B. nevyhověla zsp v Opavě rozhodnutím ze 14. listopadu 1923 z důvodu nař. výměru a podotkla k odvolacím vývodům, že vyhošťovací záležitost, o níž nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto, nemohla pro obec B. býti překážkou, aby rozhodla o úplatněném zákonném nároku na udělení domovského práva.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí k nss-u podané namítá se, že před pravoplatným vyřešením vypovězení, vysloveného již před dojitím žádosti za přijetí do domovského svazku, nebylo lze o této žádosti rozhodnouti, že však nař. rozhodnutí spočívá také na řízení podstatně vadném, poněvadž měst. radě v B. nebyla poskytnuta příležitost, aby zaujala stanovisko ke skutkové podstatě, z níž nař. rozhodnutí vychází.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Pokud se především týče domnělé závislosti rozhodnutí o žádosti za přijetí do domovského svazku na pravoplatně vyřešení vypovězení z území obce pobytu, sluší uvést:

Podle 1. odst. § 1 novely k domovskému zákonu z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nabývá se desetiletým pobytem nároku na přijetí do domovského svazku obce pobytu.

Odstavec 2. téhož § sice ustanovuje, že nastaly-li po započetí pobytu okolnosti vylučující dobrovolný pobyt, nemůže se desetiletá lhůta skon-

čiti, pokud ony okolnosti trvají, nestanoví však také, že by lhůta, pokud již uběhla, pozbyla účinku.

Působí-li však nedobrovolné vzdálení a tedy také vypovězení z území obce pobytu toliko přerušení lhůty k vydržení nároku zákonem vyžadované, ale nevylučuje, aby se dřívější dobrovolný pobyt do této lhůty započítal, pak z toho plyne, že vypovězení z obce, vyslovené teprve po uplynutí celé lhůty zákonné, nemá pro vznik nároku vůbec právního významu, poněvadž uplynutím lhůty té byl již nárok na přijetí do domovského svazku založen.

Na doklad tohoto náhledu lze uvést i ustanovení § 4, dle něhož nárok již nabytý trvá, i když držitel opustil dodatečně území obce, v níž jej vydržel, ježto jediné obmezení, které v tomto případě zákon stanoví, toliko v tom spočívá, že vyžaduje, aby nárok takto založený byl uplatněn ve lhůtě v tomto paragrafu stanovené. Jiného případu zániku a jiného omezení uplatnění nároku již nabytého zákon nezná.

Podle § 6 novely jest obec pobytu povinna rozhodnouti o uplatněném nároku na přijetí do domovského svazku ve lhůtě 6měsíční, čítajíc od podání nárokové žádosti, opomene-li však ve lhůtě té rozhodnouti, případně rozhodnutí představenému řadu politickému. Z tohoto pravidla novela výminku nestanoví a jest tedy povinnost obce dodržeti uvedenou lhůtu potud absolutní, že jest obec po bezvýsledném uplynutí lhůty vůbec z rozhodnutí vyloučena. Poněvadž v § 6 jest výslovně uveden také § 4, musí obec v termínu jí daném rozhodnouti i v případě, kdy vydržitel po nabytí nároku byl z území jejího následkem pravoplatného vypovídacího nálezu odstraněn. Je-li však tomu tak, pak nemůže býti pochybnosti, že vypovídací nález vydaný teprve po nabytí nároku, ať již právní moci nabyt nebo nenabyt a ať byl vydán před dojitím žádosti za přijetí do domovského svazku, nebo potom se povinnosti obce o žádosti té rozhodnouti vůbec nedotýká. Jest tedy opačný názor stížností hájený, mylný. — — —

Č. 4274.

I. * Osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti z důvodu zastavění převedeného pozemku obytnými stavbami dle § 1 č. 4 zák. z 30. března 1920 č. 209Sb. jest pokládati za výhodu ve smyslu § 16, odst. 2 d. ř. č. 545/20.

II. * Nebylo-li osvobození od dávky z důvodu tohoto uplatněno v řízení vyměřovacím v první stolici, ačkoli byly již dány jeho faktické předpoklady, nemůže býti předmětem stížnosti v druhé stolici.

(Nález ze dne 29. prosince 1924 č. 22.408).

V ě c: Dr. Jan L. v Č. proti zemské správní komisi v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Kupní smlouvou z 29. prosince 1921 zcizil st-1 firmě v F. za 40.000 Kč pozemek č. k. —, role, v kat. obci M., na kterém byly vystavěny obytné novostavby, které byly právě 28. prosince 1921 stavebně dokončeny; zemský úřad pro vyměřování dávky z přírůstku